

езерото. Следъ звънчатия и съ вити рогове овенъ се нахвърлили всички овци.

Ликува Манчу, че успѣлъ да се подиграе съ старитѣ заблуди.

Влѣзли всички овци, но никоя не излиза отъ езерото...

Мами ги Манчу, моли ги, хука ги, вика, а стадото се върти всрѣдъ езерото и жалостно блѣе. Слисва се най-после сърдцатиятъ овчаръ и самъ нагазва въ дълбокото езеро, като замахва заканително съ гегата си. Влѣзълъ, за да не излѣзе и той: изчезналъ заедно съ стадото си, заради своето непокорство. Останалъ само споменътъ за него и той се разказва отъ дѣди на внуци.

Скалистиятъ връхъ надъ езерото, едничкъкъ свителъ на разказаната поличба, билъ нареченъ съ името на вироглавия овчаръ, Манчу. Пъкъ и върхътъ е вироглавъ като едноименика си. Когато планинецътъ ви разказва незабравената история на Манчу, той като че иска да ви убеди, че и досега всѣко езеро си има своя сайбия, своя стопанинъ. Ако се вслушате нощно време въ ромона на Ропалица, вие ще дочуете кавала на Манчу, който свири любимата си пѣсень:

— Стадото върви и блѣе,
Кавалъ му гора люлѣе...

IV

Надъ изворитѣ на Бѣли Искъръ стои гърбомъ върхътъ Реджепица, въ чиито южни пазви е сгушено едноименното езеро. И Реджепското езеро си има домо-владика — звѣръ, половина човѣкъ, половина риба. Кроткъкъ звѣръ — никому лошо не билъ направилъ. Но този звѣръ-полуриба не обичалъ планинската псѣтърва, която единствено могла да живѣе въ леденитѣ води на неговото езеро. И такава нѣмало.